СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIII. Ч. 55. Джерзи Сіти, Н. Дж., пятниця, 8 березня, 1935. VOL. XLIII. No. 55. Jersey City, N. J., Friday, March 8, 1935. THREE CENTS.

КОНҐРЕС ХОЧЕ ЗАКИНУТИ КОДЕКСИ

ВАШИНҐТОН. — З огляду на те, що в конґресі слідно опозицію до обмежування свободи ведення бизнесу при помочі кодексів, сенатори хочуть їх зовсім закинути, а лишити евентуально тільки постанови про відносини між робітниками й підприємцями.

На випадок, якби прийшло до ухвалення такого закона, уряд адміністрації відбудови краю („Найра") був би відай знесений, а справи, які належали до нього, були би віддані федеральній комісії торговлі та департаментови праці.

Що в конґресі нема настрою за продовження „найри", про це переконався в середу сенатор Гейстинґз, коли він питався сенаторів, чи є між ними котрий, що хотів би боронити „найру", а на його визов ніхто не зголосився.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ БЕРУТЬ ДОПОМОГУ?

ВАШИНҐТОН. — За обчисленнями уряду відбудови краю, число осіб, що побирають допомогу з федерального уряду, дійшло вже до величезної суми, бо до 22 міліонів 375 тисяч.

Уряд піддержує тепер 5 міліонів 400 родин та 775,000 неподружених осіб. Уряд рахує на родину пересічно 4 особи.

У теперішню пору уряд не дає допомоги стейтови Аркензо.

ДАЛЬША БОРОТЬБА МІЖ ЛОНҐОМ І РОБИНСОНОМ.

ВАШИНҐТОН. — У сенаті прийшло в середу знов до завзятої перепалки між сенатором Лонґом і провідником демократичної більшости, сенатором Робинсоном.

Сенатор Лонґ знов нападав на почтмайстра Фарлія, а Робинсон осуджував Лонґа за його вічні докучання й напади на ріжні особи, підношення нічим не попертих закидів, опозицію проти президента, тощо.

Між іншим вийшло на яву, що Лонґ постановив не кандидувати вже на уряд ґовернора стейту Луізіяна, але на становище сенатора в конґресі. Сенатор Робинсон заявив на це, що він волів би покинути сенат, ніж бачити в ньому постійно Лонґа.

Лонґ нарешті заповів, що він дасть відповідь на радіо ґенералови Джансонови. Подібну заяву зложив о. Коклин.

БОРОТЬБА ЗА БОНУС.

ВАШИНҐТОН.—Конґресовий комітет для приходів постановив порадити повній палаті послів ухвалити внесок Винсона, щоби ветеранам виплатити зараз бонус готівкою. За цей внесок заявилася свого часу ветеранська орґанізація Американський Леґіон.

ЩЕ ОДИН СУД ПРОТИ ПРАВНОСТИ „НАЙРИ".

НЮ ОРЛІЕНС (Луізіяна). — Федеральний суддя Вейн Бора відкинув позов федерального уряду, котрий домагався від суду приказу одному фабрикантови виконувати постанови кодексу про робітничі умовини. Суддя сказав, що закон про допомогу краю не годиться з конституцією, бо підприємство виробляє свої продукти тільки для цього стейту й тому конґрес не має права видавати законів про такий бизнес.

ЧУТЛИВА БІРЖА.

ВАШИНҐТОН. — Зовсім припадково сказані слова президента Рузвелта, котрі можна зрозуміти як заповідь інфляції, викликали справжній переворот на біржі. Зараз усякі шери пішли вгору, а бонди вниз. Тревало це кілька годин, поки про це довідався президент та спростував фальшиве враження з його слів.

СТЕЙТ ХОЧЕ СЛІДСТВА В СПРАВІ МЕКСИКА.

ФІНИКС (Аризона). — Сенат стейту Аризона ухвалив резолюцію, щоби просити сенат федерального конґресу ухвалити резолюцію сенатора Бори за розслідження політики мексиканського уряду в справі релігії. Резолюція каже, що мексиканський уряд хоче вирвати з серця мексиканської молоді релігію, а на її місце нащіпити комунізм.

ЩЕ ОДНА ЖЕРТВА „БОТУЛІЗМУ".

МОРИСТАВН (Ню Джерзі). — У місцевім шпиталі померла панна Марія Орляндо, вже третя жертва гострого затроєння шлунка, званого ботулізмом. Її молодша сестра, здається, виздоровіє.

ЩЕ ОДНІ ЗБОРИ НА ОБОРОНУ ГАВПТМАНА.

НЮ ЙОРК. — У „Швабен Гол" у Брукліні відбулися збори для оборони Бруна Гавптмана, німецького іміґранта, засудженого на смерть як винуватого за викрадення й убивство дитини Линдберґа.

Учасники зборів платили при вході по 50 центів вступного. Було їх коло 1,600 осіб. Промовляла між іншими жінка засудженця. Говорила вона по німецьки, запевняючи збори про свою віру в невинність свого чоловіка. Предсідник зборів, котрий рівночасно є предсідником комітету для оборони Гавптмана, нападав на ґазети за їх статті про фонд оборони Гавптмана та казав, що комітет оборони не має звязку з ніякою німецькою орґанізацією.

ЗЛОВЖИВАННЯ ПРИ ВІЙСЬКУ.

Перед військовим судом у Кракові відбулася розправа проти двох сержантів 5-го баталіону саперів, що допустилися зловживань на суму 15,000 зл. Розправа скінчилася засудом сержанта Михайла Данціґера на 3 роки вязниці, 10,000 зл. гривни, деґрадацію і позбавлення громадянських прав на 5 літ, та сержанта Казимира Пика на 2 роки вязниці, 3,000 зл. гривни, деґрадацію та позбавлення громадянських прав на 3 роки.

ЯК ВИБИРАНО СОЛТИСА В БАРИЛОВІ.

Є собі в радехівськім повіті на границі Галичини й Волині, село Барилів. У тім селі звив собі гніздечко посол о. Осип Яворський і веде свою „роботу" при помочі кількох заушників.

У часі громадських виборів наші „русскі", чуючись непевно, почали при помочі вчительства й поліції переговори з Українцями в справі компромісу. Українці, знаючи місцеві обставини і виборчі практики, пішли на компроміс. У часі виборів на солтиса „русскі", певні помочи компетентних чинників, уже не пішли на компроміс, а згори визначили солтиса і підсолтиса зпоміж себе, на що дістали апробату від кого слід. Українці, рахуючися з виборчими практиками і знаючи згори, що їх солтисови не буде можливо дістати затвердження, висунули кандидатуру місцевого Поляка, Яна Дороша, людину чесну і справедливу, щоби в той спосіб увільнити громаду від усяких практик „русских", їх денунціяції перед орґанами влади і т. д.

В дні 18. грудня м. р., в часі виборів, на 19. присутніх радних Українці віддали на свого кандидата 11 голосів, а „русскі" два кандидати мали до диспозиції всього 8 голосів. Та на що є виборчі чуда? Предсідник, учитель Влізло-Велінський, проголосив, що „русский" Гнат Цацків дістав 8 голосів і є солтисом, другий „русский" дістав нібито 4 голоси, а український кандидат... 7 голосів. Українські радні остовпіли з дива, знаючи, що всі 11 віддали приготовані голоси, які десь ділися.

В тій хвилині зголошено протест, який підписали всі одинацять радних із заявою, що присягою стверджують, що всі як один віддали одинацять голосів на свого кандидата, хоч і Поляка.

ЗА ВБИВСТВО ХОРУНЖОГО.

Окружний суд у Львові розглядав справу нападу парубків зі села Давидова під Львовом на хорунжого артилерії, Йосифа Сєправського, 3. вересня м. р. Коли Сєправський вертався вечором з весілля в Давидові до залізничої стації, напали на нього парубки і засипали градом каміння. Сєправський упав на землю, а тоді один з напасників, 20-літній Антін Яремко, пробив його ножем. Рана була смертельна, бо Сєправський помер незабаром у львівському шпиталі. Розправа скінчилася тим, що Яремка засуджено на один рік вязниці, а інших учасників нападу увільнено.

УЧНІ ВИБИРАЮТЬ СОБІ ВЧИТЕЛІВ.

У місті Ґваяквіль (Еквадор) студенти одної вищої школи поставили домагання, щоб усіх професорів, які вчать їх, звільнити. Коли влада не хотіла їх послухати, вони заняли школу й арештували всіх учителів.

ТРАҐІЧНА СМЕРТЬ ЗА 1 ПЕЗА.

В кольонії Ґуарані, Арґентина, жив Українець Митрофан Чабан (з Волині) в сусідстві Поляка С. Дрождзінського. Перший евангельського ісповідання, другий католицького. Через національність і релігію ці два сусіди жили між собою в незгоді і в частих сварках. Одного разу Чабанова корова перейшла на фарму Дрождзінського. Він затримав її і забажав від Чабана відшкодування 1 пеза, на що Чабан мусів згодитися й заплатити.

Кілька тижнів після того безрога Дрождзінського зайшла в загороду Чабана. Чабан задержав безрогу і коли прийшла жінка Дрождзінського по безрогу, то Чабан також вимагав 1 песа відшкодування. Жінка Дрождзінсього не хотіла заплатити й вернулася до дому з нічим. Тоді обурений Ляшок прибіг до садиби Чабана з рушницею і домагався видачі безроги. Прийшло між ними до гострої суперечки, причім розлючений Поляк вистрілив з рушниці, поцілюючи Чабана в черево так, що за пару годин нещасний помер, полишаючи вдову і троє малих дітей. Душогуб мабуть утік до Бразилії.

ЦЕРКВА НА ВОДІ.

У північній Канаді над заливом Гудсона розкинені оселі рибалок. Тому, що між поодинокими оселями далека віддаль, годі було побудувати церкву в одній з осель, бо це не розвязало би трудностів. Тому за складки рибалок закуплено старий корабель, на якому збудовано каплицю. Таким чином повстала рухома церква на воді з постійним священиком.

Корабель буде плавати від оселі до оселі рибаків, які будуть сходитися з поблизьких осель в умовлений день на богослуження. Парох водяної церкви заспокоюватиме всі релігійні потреби рибалок.

НАСЛІДКИ ЗАБАВИ ГРАНАТОЮ.

В румунській місцевости Дерсіта в мешканні одного вуглекопа бавилися троє дітей в неприсутности родичів. Нараз одно з дітей кинуло до печі гранату, що знаходилася в хаті. Настала жахлива експльозія, від якої цілий дім вилетів у повітря. Коли надійшли родичі, застали зі свого дому тільки згарища, серед яких діти згоріли на вуголь. На вид страшної катастрофи мати збожеволіла і її відставили до шпиталю для умово хорих.

СПІВАК УМЕР З НУЖДИ.

На дорозі біля Черновець знайшли замерзлого чоловіка. Показалося, що це Лівій Наливайко, знаний свого часу тенор, який колись здобував великі успіхи в опері в Одесі. Після большевицької революції Наливайко перенісся до Румунії, де останніми часами жив у нужді.

ЗАСТРІЛИЛИ ДИРЕКТОРА ҐІМНАЗІЇ.

У Здунській Волі під Лодзею два замасковані людці впали вечором до мешкання директора місцевої ґімназії Беганського і вистрілами з револьвера положили його трупом. Сталося це на очах жінки і двоє дітей. Напасників глядає поліція. Здогадуються, що це була пімста колишніх учнів Беганського. Він був свого часу професором ґімназії у Вільні, потім в Ловичі і діставав анонімні листи з погрозами. Наслідком того навіть обезпечився на життя.

ЗАМЕШКАВ У СОБАЧІЙ БУДІ.

На передмісті Соснівця побачили люди на одному подвірі, як із собачої буди виставють людські ноги. Вони зжахнулися, думаючи, що пес заволік до буди якогось трупа. Але їхнє здивування було ще більше, як незабаром ноги сховалися до буди, а зате вихилилася, голова молодого хлопця. Блідий, напів скостенілий від зимна хлопець не міг промовити слова. Його взяли до хати, напоїли горячим чаєм і відратували. Бідолашний хлопчина оповів, що має 13 літ і втік з дому перед мачухою, яка над ним знущалася. Блукав кілька днів по всіх усюдах, аж врешті знайшов у ночі порожну собачу буду. Господар змилосердився над своїм псом і взяв його на ніч до хати, а тимчасом його місце заняв нещасний хлопець.

СПІР МІЖ СЕЛОМ І ДВОРОМ.

В апеляційному суді у Львові відбулася розправа проти 25 селян з Городища, пов. Бібрка, під закидом публичного насильства. Підкладом розправи був конфлікт селян з власницею фільварку, ґр. Мицельською, за ґрунт. Коли раз двірська служба хотіла орати на спірному полі, селяни вдарили в церковний дзвін і гурмою прогнали фурналів з плугами. Окружний суд у Бережанах увільнив їх. Селяни оправдувалися тим, що не бачили в тім нічого злого, бо так порадив їм адвокат д-р Фаерштайн з Бібрки. Адв. Фаерштайн, переслуханий у слідстві, покликався на добродійство закону і не заперечив ані не потвердив зізнань своїх клієнтів. На відклик прокуратора справа знайшлася в апеляційному суді, який затвердив присуд першої інстанції.

ВБИВСТВО ПОЛІЦАЯ ТА ГРОМАДСЬКОГО СТОРОЖА.

Польська преса принесла вістку, що в Рожнові, пов. Снятин, вбито поліцая Марліка та громадського сторожа з Кобак, Миколу Чепника. Вбивника, Юрка Чепника, арештували, як перекрадався через польсько-румунський кордон. Поліцай Марлік поцілений двома кулями в груди, громадський сторож Чепник у голову.

СКЛАД ЗАЛІЗА У ШЛУНКУ.

До шпиталю в Люблині привезли 13-літнього хлопця, що скаржився на сильні болі шлунка. Його просвітлили, при чому стверджено, що в його шлунку знаходиться багато залізних предметів. Переведено операцію, завдяки якій добуто зі шлунка 89 шрубок, цвяхів та інших кусників заліза, які хлопець проковтнув ріжними часами.

ЦІЛА ГРЕЦІЯ В ОГНІ РЕВОЛЮЦІЇ

ВІДЕНЬ (Австрія).—Дуже важко дістати правдиві відомости про те, що діється в Греції. Уряд завів дуже строгу цензуру і кореспондентам можна перепускати за границю тільки те, що проголошують офіційні комунікати. Але це певне, що революція захопила цілий край. Всюди неспокої. Всюди приходить до сутичок між військом, вірним урядови, і повстанцями. Уряд твердить, що держить контролю над краєм. Це є правдиве тільки щодо деяких частин краю і столиці Атен. Македонія і остров Крета все ще далі в цілости в руках повстанців. Ґенерал Кондиліс, міністер війни, проголосив, що бомбардує повстанські осередки в Македонії, головно військові бараки та залізничу стацію Серес, як теж місто Кабаклі. А повстанці твердять, що зістрілюють бомбові літаки.

Американське посольство занепокоєне судьбою американських громадян, що знаходяться в ріжних містах Греції. А грецькі посольства, як от у Софії, не дають знову дозволу американським, британським чи французьким кореспондентам на вїзд до Греції. Перервано телеґрафічну й почтову комунікацію між містами і столицею. В Атенах позамикано школи, банки, а навіть багато крамниць. Шкільні будинки поперемінювано на військові бараки, як у часі світової війни.

СЕР САЙМОН ІДЕ ДО МОСКВИ.

ЛОНДОН. — Відмова Гітлера в справі візити сер Джана Саймона, британського міністра заграничних справ, може мати ті наслідки, що Саймон готов вибратися до Москви, щоби пертрактувати з Советами в справі загального замирення. В Лондоні обурені на Гітлера, бо стало відомим, що він вправді трохи перестудився, але не лежить у ліжку, а виконує свої обовязки як звичайно.

ГІТЛЄР РІШИВ НА ВЛАСНУ РУКУ.

БЕРЛІН. — Канцлєр Гітлєр так був озлоблений нападами на Німеччину з боку британського офіційного видання, що на власну руку зарядив, щоб відложити візиту сер Саймона до Берліна в справі побачення з Гітлєром. Ця постанова Гітлєра дуже припала до вподоби радикальним елєментам, але міністерство заграничних справ та диплmatичні круги були рішучо за те, щоб не відкладати візити Саймона.

ПОЛЬЩА ЗАКЛОПОТАНА.

ВАРШАВА (Польща). — Польська преса, головно консервативна, дуже схвильована тим, що Гітлєр відложив візиту англійського міністра справ заграничних. „Час" твердить, що Німеччина тим доказує, що вона не дбає про роззброєння, а це доведе до нового зброєння і затіснення французько-британського союза. А деж тоді подіється Польща? — питається „Час". Польща, що є в союзі з Німеччиною, числила на те, що до цього союзу приступить іще Франція. Вона теж хотіла би бути в тісних зносинах з Анґлією, яку визнає мировим суддею в европейських спорах.

МОСКВА ПРО ПОВІТРЯНИЙ ДОГОВІР.

МОСКВА. — „Ізвєстія" пишуть таке: „Повітряний договір між Німеччиною, Францією й Анґлією ані трохи не ґарантує спокою. Навпаки, він творить та збільшує до великої міри небезпеку війни, бо полишає вільну руку німецьким імперіялістам".

НІМЦІ НЕЗАДОВОЛЕНІ ЗНОВУ З ПОЛЬЩІ.

БЕРЛІН. — Німецькі ґазети розпочали несподівано атакувати польську політику. Кажуть, що вона дуже невиразна. Не знати, чи Польща попирає німецькі надії на Схід, чи є проти них. Не знати теж, яке становище Польщі в справі Мемеля і балтійських держав.

ДВОЛІТНЯ ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА В ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ. — Нема надії на мир в Европі. Супроти цього треба рахуватися з тим, що буде заведена вкоротці дволітня військова служба, як перед світовою війною.

ЕСТОНІЯ ПРОТИ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ.

ГЕЛЬСІНҐФОРС (Фінляндія).—Естонський міністер внутрішніх справ видав розпорядок, яким зносить усі політичні партії в Естонії. Заборонено збори політичного характеру, як теж не дозволено виголошувати публично політичні промови. Часописам заборонено згадувати про політичні партії.

ПОМЕР БАРОН ГУСАРЕК.

ВІДЕНЬ. — Помер барон Макс фон Ґусарек, років 70, професор канонічного права у віденськім університеті й визначний австрійський політик з часів упадку Австрії. В жовтні 1918 р., коли вже Австрія була над цілковитим упадком, він як президент міністрів проголосив переміну Австрії на федерацію з чотирох держав: німецько-австрійської, чехословацької, ілірійської і „рутенської". Угорщина мала бути злучена з Австрією на підставі персональної унії. Українська частина Галичини і Буковина мали становити окремий край. Та цей проєкт прийшов запізно. Вже не було сили вратувати Австрію від упадку.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:

Поодиноке число три центи.

На рік	$6.00
На пів року	$3.25
На три місяці	$1.75

Число з пятниці (з англійською частю):

На рік	$ 2.00
На пів року	$ 1.25

В Джерзи Сіті і Заграницею:

На рік	$9.00
На пів року	$4.75
На три місяці	$2.50

SUBSCRIPTION RATES:

Three cents a copy

One year	$6.00
Six months	$3.25
Three months	$1.75

Friday's Issue (with Ukrainian Weekly):

One year	$ 2.00
Six months	$ 1.25

Foreign and Jersey City Rates:

One year	$9.00
Six months	$4.75
Three months	$2.50

За оголошення редакція не відповідає

За кожду зміну адреси платиться 10 центів

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ВІД СОЮЗА — ДЛЯ МОЛОДІ

Як відомо, головний уряд У. Н. Союза рішив на останнім річнім засіданні закупити кілька тисяч примірників книжки "Spirit of Ukraine" для тих членів, які стоять у Молодечім Департаменті, а які є у віці від 15 до 19 років. Книжки ті будуть незабаром у руках цеї молоді.

У звязку з тим подамо деякі додаткові пояснення, бо вже тепер наспіли запити, чому не дано цеї книжки для всеї молоді в Союзі.

Згадана книжка написана в такий спосіб, що не надається до вжитку малих дітей. Щоб її належно зрозуміти і використати, треба вже бути в трохи старшім, хоч молодечім віці. Тому книжку висилається для цеї молоді, що вже має принаймні 15 років, а з тим і певне підготування, знання. Книжку ту призначили ми в дарунку для молоді, що є в Молодечім Департаменті. З цього не виходить, що інша молодь, яка стоїть в У. Н. Созюі, себто молодь віком старша, не повинна мати цеї книжки. Ні. У. Н. Союз зробив тільки те, що в даних обставинах міг зробити. Видав стільки грошей, скільки на таку річ міг видати. І видав для тих, які ще є під опікою батьків і на їх утриманню. Видав для тих, котрі є в тім віці, в якім кристалізується душа. А щоб та душа була українською, ми рішили дати тій молоді змогу хоч трохи запізнатися з тим, що означає українство й український нарід. Старша молодь, якщо вона зацікавлена в тій справі й у книжці, цілком певно знайде спосіб, щоби покрити той дрібний видаток, який треба виложити на закупно цеї книжки.

З того приводу слід надмінити, що можна би в У. Н. Союзі зробити неодну культурну несподіванку, і то для всіеї молоді, а навіть і для всього членства, але треба дати Союзови змогу це виконати. Саме тепер пора над цим думати. Бож разом з цею книжкою як дарунком для молоді розписано нагороди за приеднування нових членів до Союза. Нагороди ті такі, що можуть і повинні заохотити кождого й кожду до цеї акції. Бо як та акція знайде зрозуміння і як дістанемо нові кадри нових членів, тоді з новим роком знов зможемо думати про нові милі несподіванки для молоді й для всього членства. Це все тільки від нас самих залежить. І старша молодь може тепер скористати з дуже доброї нагоди, себто з розписаних нових нагород. Приєднуючи членів до У. Н. Союза, вона може послугуватись і тим українським матеріялом, який нагромаджений у книжці „Спіріт оф Юкраїн". Треба тільки вміти передати цей „спірит" у наше покоління, роджене в Америці. А як це станеться, тоді не тільки світла будучність У. Н. Союза, але й цілої нашої імігpації в Америці — запевнена.

О. С.

ЩЕ ПРО ВОЛИНЬ

На останній сесії сойму забрали голос в українській справі голова УНДО д-р Дм. Левицький і від ВУО (Волинського Українського Обеднання) Скрипник; останній від українських „бе-беків", від „дітей" волинського воєводи Юзефського.

Дуже цікаво, чому УНДО і радикали позволили викликати враження, що Скрипник є представником Волині. Таж посол Пеленський з УНДО вибраний також з Волині і до „бе-беків" не належить. Йому то треба було дати голос як представникови Волині. Цього не зроблено, натомісць Д. Левицький виступив з офертою, знаною з преси...

З цеї нагоди варта знов зупинитися на Волині. Волинь — це експериментальне поле для польської політики. Прямує вона там до того, щоб усе наше національне життя віддати під кермування елементів, що не відчувають по українськи.

І так справи політичні віддано тим Українцям, яких адміністрація „вибрала" до сойму як членів польського Безпартійного Бльоку Співпраці з урядом. Ясна річ, що ці „посли", яких, коли булаб сяка-така свобода виборів, ніхто з Українців і не думав би вибирати, мусять робити „волю пославшого їх", а не волю населення. Справи церковні адміністрація віддала до товариства Петра Могили, де згуртовано тих світських осіб Українців, які займаються церквою, і зновуж це все наші „бе-беки"... Щодо господарських справ, то нашу кооперацію, яка так буйно зачала розвиватися, поволі ліквідується. Ліквідує її той самий Й. Волошиновський, який свого часу видавав у Київі „Дзєннік Кійовскі" — вільно, в нічім не перешкоджуваний українською адміністрацією. На місце нашої твориться нову, мішану польсько-українську кооперацію, так звані „рейонівки", залежні і від польських ревізійних союзів і від адміністрації. В культурних справах ця політика привела до замкнення всіх наших „Просвіт" і до заснування так зв. „Рідних Хат", яких єдиною метою не є культурна праця для української людности, лише служення ідеї співжиття з Поляками. На чолі всіх тих рейонівок, Рідних Хат, посольських клюбів стали людці в роді Певного, яких самі чесні Поляки звуть не інакше, як „те дранце". Цілаж еліта інтелектуальна українська, не еміґрантська і залежна, а автохтонна і незалежна, усунена від усякого впливу на хід громадського життя на Волині. А позатим є ще „Кулка Млодзежи Вейськей" для польонізації нашої молоді, є „звйонзек стшелецкі" „Волинь", що займається і фізичним вишколенням і працею „виховавчо-обивательскою". Є „гарцержи" польські на Волині, яких у 1934 р. було вже 5,000 в 11 „гуфцах" повітових. Є „коло пань", які опікуються (і польонізують) убогими верствами нашої людности. Є польський театр, котрий відбув у минулім році 374 вистав з фреквенцією 137,635 осіб і т.д.

І цей „дранг нах Остен" (наступ на Схід) збільшується з кождим роком, потужніє і захоплює чимраз нові ділянки нашого життя, видираючи щораз нові терени праці з рук інтеліґенції, чимраз більше узалежнюючи все наше життя від впливів постороннього чинника. Куди те все йде, свідчать імпрези наших „бе-беків" на Волині, які завше кінчаться промовами на честь „**нашої** Річи Посполитої Польської", вірнопідданчими депешами до президента і т. п.

Відповідаючи на промови Левицького і Скрипника в соймі, міністер внутрішних справ заявив, що він цілком солідаризується з заявами Скрипника, та що єдиною плятформою, на якій можна говорити про порозуміння Українців з Польщею, є плятформа власне тих „бе-беків" українських, що їх самі чесні Поляки звуть „дрянями". Міністер заявив, що працюватиме лише з тими, що своєю рідною країною вважають Польшу та готові активно працювати над збільшенням її „моцарствового" становища.

Це ясні і недвозначні слова і можна хіба пожалувати, що ніодин речник з УНДО чи радикалів не здобувся на таке саме ясне поставлення справи в соймі від імени української людности.

ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА СЛОВАКІВ

(УП, Берлін). — Німецька ґазета „Филькішер Беобахтер" з 26 січня б. р. принесла більшу статтю на повищу тему, написану з приводу перенесення словацького, еміґрантського центру з Відня до Кракова. Німці у звязку з загостренням чесько-німецького конфлікту відкрили симпатії до Словаків. А щодо словацького центру, то треба замітити, що він давніше був у Кракові, потім перенісся до Відня, тепер знов до Кракова під опікунські крила Польщі. Зміст статті такий:

Хоч тепер словацьке питання ще не дуже актуальне, то не виключене, що воно з часом набере своєї актуальности в тих кругах, що вже ним давніше займались і нині займаються. Вже сьогодні можна припустити, що в Словаччині діються річи, які можуть мати далекойдучий вплив на судьбу нинішньої чехословацької держави. Словаки получилися з Чехами під умовою, що дістануть повну автономію, що їх признають окремим народом, а не якимсь чеським племям, що їх мову признають за мову самостійну, а не за діялект мови чеської, і т. п. В довоєнних часах Словаки були виставлені на повну денаціоналізацію Мадярами, які були панами в тому краю. Це Мадярам не вдалось і Словаки від них відлучились і получилися з Чехами, які поводяться з ними не краще від Мадярів. Чехи взяли в свої руки й господарку Словаків, і переведена ними аґрарна реформа не була нічим іншим, як відібранням Словакам їх землі та передання її чеським осадникам. Централістичні тенденції Чехів дуже огірчують Словаків. Огірчення йде так далеко, що Словаки починають собі передумувати, котре ярмо було краще: чи мадярське, чи чеське. Чехи назвали словацький рух іредентою та позамикали словацьких провідників у тюрми. Чехи боролись зі Словаками успішно до того часу, коли їм добре велося під господарським оглядом. А тепер і Чехи попали в економічну крізу. Словаччина відчуває ту крізу більше, як Чехія. Нужда у Словаччині заставила словацьких провідників обеднатися та шукати виходу з грізного положення. Причину нужди вони добачують у чеській господарській системі, яка творить щось посереднє між системою лібералістичною й марксистівською, тому й звернули свою роботу проти цієї системи. Особливо молодь виступає проти мадяронства старшої ґенерації та чехофільства ґенерації середущої. Молодь не хоче дати себе змолоти в чеському празькому млині та переробити на Чехів.

Словацькі провідники домагаються створення словацької держави, рівнорядної з чеською під кождим оглядом. Вони домагаються викинення з Словаччини всіх зайшлих Чехів, урядників, кольоністів, жандармів і т. п. Домагаються також позбавлення прав Жидів, які винищують господарську Словаччину при помочі введеного Чехами спіртового монополю. 64% словацьких селянських господарств знаходяться в жидівських руках і більшість словацьких громад не є в стані заплатити вимаганих Чехами податків. Вся чеська держава переповнена вандруючими Словаками, які шукають праці.

Спроба Чехів створити з Чехів і Словаків одну чехословацьку націю не вдалась, хоч вона була попирана всіми можливими засобами. Словаки вирішили піти своїм окремим шляхом, поза Чехами й Мадярами, які ще нині піднімають претенсії до Чехословаччини. Клич „Словаччина Словакам" стає поволі дійсністю.

Стільки написав „Филькішер Беобахтер". З українського боку треба додати, що й між Українцями та Словаками є непоозуміння, і то саме за територію. В межах нинішньої Словаччини живе дуже багато Українців, яких відділено від Закарпатської України і насилу приділо до Словаччини. Вони там виставлені на всякі шикани з боку Словаків, до заборони вживати української мови включно. Для Словаків булоб краще, колиб вони Українців залишили в спокою, бо коли не змогли Українцям сильніщі від Словаків нічого вдіяти, то не досягнуть цього й Словаки.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ОБІЦЯНА РЕВОЛЮЦІЯ В РУХОМИХ ОБРАЗКАХ.

Самюел Ґолдвін, один з визначних фільмових баронів, дискутував оноді з ґазетярськими репортерами про питання, чому фільмові підприємства видають останніми часами так мало добрих штук?

Ґолдвін прийшов до переконання, що Голівуд не випускає в світ добрих штук тому, бо письменники добрих штук не пишуть. А на питання, чому голівудські автори не пишуть добрих штук, Ґолдвін відповідає, що автори тому не пишуть добрих штук, бо їх платиться в невідповідний спосіб. Не зле, не занизько, не зависоко, але — в невідповідний спосіб. Їм саме платять платню, а повинні би платити „роялтіс", себто проценти від написаної штуки.

Це балакання не малоб ширшого значіння, навіть не дивлячися на те, що Ґолдвін жадає справжньої революції та запевняє нас, що революцію зробить він, якби не те, що він сказав би притому дещо такого, що має ширше значіння. Приміром, він звертає увагу, що через те, що фільмові підприємства не нагороджують авторів за добрі штуки, автори трактують писання штук як побічний бизнес. Написавши штуку для фільм, автор лишає її дирекції, як мати-повійниця лишає дитину під сиротинцем. І тому не дивне, що штука потім виглядає сиріткою.

РЕВОЛЮЦІЙНА ФІЛЬМА.

Доносить „Правда" (московська), що большевики вже зробили революцію в Америці... у фільмовій продукції. Зробили це своєю штукою „Чапаєв", котру вони виставили недавно в Ню Йорку на самому Бродвею. Пише нюйорський кореспондент, що цю штуку ціла Америка окричала як надзвичайну штуку. Запевняє кореспондент 2 мілioни читачів „Правди", що „краєве товариство критиків" в Америці назвало цю фільму словом „стюпендос", а це слово, пише кореспондент, не думайте, що воно означає тільки „подиву - гідний". Це слово вживається в Америці рідко. Воно гейби зарезервоване для для таких великих фільм, як „Чапаєв"...

Якби читачі „Правди" могли розкрити американську ґазету на сторінці, де розголошуються фільми, або могли побачити, що пишеться електричними вивісками перед американськими фільмовими театрами, то вони зналиб, що як в Америці нині рідше вживають слова „стюпендос", то хіба тому, що його так часто вживали на річи, зовсім не „стюпендос", що воно вже перестало робити якенебудь враження.

Тому навіть, як хтось собі щось багато робить зі слова „стюпендос", то це вже навіть не „стюпендос", а просто „стюпід".

РЕВОЛЮЦІЙНА ПОСТАНОВА.

На першій стороні одної секції недільного видання „Ню Йорк Таймсу" бачимо новинку про революційну постанову.

Мовляв, „Вістовий Клюб" у Ню Йорку постановив перемінити на будуче спосіб рахування при грі в „бридж". Ці постанови заводять „болючі кари" на деяких грачів за якісьтам преріжні прогріхи проти правил. Ці постанови такі важні, що клюб заповідає згори, що постанови про переміни будуть проголошені публично дня 18-го березня, з тим, що вони будуть уведені в життя з днем 1-го квітня.

Отсе одно нас потішає... Революція не заскочить нас непідготованих. Маємо ще добрі два тижні до проголошення революції, а потім два тижні до навчення нових способів життя в революційних часах.

Хто не відчуває вдяки за своєчасне рапортування будучого перевороту?

В. Будзиновський.

З ГАЛИЦЬКОГО ЗАМКУ

(Історичне оповідання).

(6)

— Користаймо з хвилі, коли тут нема нікого, — промовив господар. — Ходи до іншої, відокремленої кімнати. Там побалакаємо. Як сюди прийде який гсть, вийде до нього моя жінка.

Всі три вийшли до сіней. Вараш мав там ще дві відокремлені кімнати. Щоби хто не підслухав під дверми, Вараш замкнув перші двері на ключ і вони пішли до другої кімнати. Очевидно, Крачун взяв з собою сюди й мід. Чарки були в кімнаті. Розмову розпочав господар:

— Я ще не знаю, на що ти заповів мені твій приїзд сюди. Не знаю, яку ти тут маєш роботу, в чім і як хочеш, щоби я тобі поміг. Ти прислав до мене Миколу, та він сам не знає, на що. А може лиш так каже, що не знає?

— Справді не знає, — відповів Солонецький. Щойно тепер скажу йому. Очевидно, й тобі.

— Солонецький став розказувати:

— Ти переказував нам, що до твого старости приходили великі транспорти найріжнішої пальної зброї й пороху, та що та зброя захована у старости в замку. Ми знаємо, нащо та зброя. Король змовився з козаками звоювати Турка, тож для свого війська, яке щойно хоче зібрати, ґромадять зброю. Робить се потай польських вельмож, бо вони тої війни не хочуть і королеви не позволять зібрати військо. Та козацька старшина, котра з королем у змові, дуже добре знає, що король дуриться. Щоби запас не ржавів, добре було би ним узброїти наше козацтво, бо ладиться війна.

— Яка війна? — спитали оба приятелі живо.

— Війна проти Польщі. Я приїхав сюди, щоби ту королівську зброю з галицького замку забрати. Щойно тепер виявлю вам, що в тій роботі Микола буде моїм помічником, ти будь нам обом дорадником, нашим оком, нашим вухом.

— Коли так, то я зараз спитаю тебе: Чи тобі відомо, де арсенал тої нової зброї?

— Я взагалі ще не знаю, як той замок виглядає в середині.

— То я тобі скажу. До тої збройниці приступ є від середини замку. Увійти годен тільки той, що має право, чи змогу бувати в мешканню панни, або її покоївки Марини. Від подвіря може мати приступ, той, хто роздобуде ключ до того крила замку, в котрім кінчиться коридор, що йде від мешкання тих дівчат. Зараз при вході до сего коридора є фіртка до малого городчика в замку. З городчиа є фіртка з замку на дорогу. Дорога поросла травою, бо нею майже ніколи ніхто не їде. Людям не вільно нею їздити, а замковим вона майже непотрібна.

— Виходить на таке, що треба подороблювати ключі, то приступ до збройниці буде легкий, — сказав Микола.

— А є тут шлюсар такий, що не видав би нас? — спитав Стефан.

— Шлюсар є, — відповів Петро Вараш, — та ключів замало. Треба би ще подбати, щоби дівчата, як їх вуха почують що, або очи побачать, не наробили крику. Треба подбати, щоби навпаки, помогли своєю сліпотою і глухотою.

— Як таку штуку втяти? — спитав Стефан.

— Се не буде ніяка штука, як ти ту покоївку збаламутиш. Не пожалуєш, бо вона непогана.

— Може би я до тої роботи взявся? — перебив Микола. — Я її вже бачив. І чув про неї. Саме нині ті два офіцири, що були тут, розмовляли про неї. Один поцмокував, та одночасно нарікав, що дуже неприступна. Коби мені хто порадив, як і де до неї приступити, як забалакати?!

— Для того офіцира вона неприступна хіба тому, що він мабуть не вміє братися до дівчат. Як хочеш пробувати щастя, то буде нагода. У мене в кожду неділю музики. Вона приходить. Завтра неділя. Тільки як до неї станут залицятись два такі когути, як ви, то готові почубитись і забути, чого сюди приїхали. Як Микола справді має апетит на Марину, то тобі, Стефане, хіба братися до панни.

— Колиж бо в замку вже перестерегли мене, що на неї й дивитися не вільно, — відповів Стефан. — Я їй таки придивився, бо й вона була на пасовиску. Не скажу, щоби була погана. Та що з того! Її пильнують так, щоби й глянути на неї тяжко було.

— Пильновану дівку лекше збаламутити як таку, що крутиться свобідно між людьми. Аби лиш тобі припала до вподоби, то знайдеш приступ до неї... Ти, гадаю, вступив на службу до старости?

— Я щойно зголосився. Ще не приняв мене. Завтра бере мене з собою на пробу на полювання. Там буде також його донька.

— І вона поїде? І вона і ти? Дуже добре склалося. Зроби щось таке, будьтоби спас її життя; або будьтоби спас від каліцтва... Як на карку сина твоєї мами не дурна голова, то хоч би староста пильнував свою доню стократними очима, ти знайдеш посіб не лиш наблизитися до неї, а й бутьтоби не хотячи притулитися. Зараз покажеться, чи можеш мати надію. Як завернеш їй голову, то збройниця старости буде твоя.

— Ти жартуєш, а час іде, — перебив Стефан. — Порадь мені, що зробити, як він завтра возьме мене до себе і спитає, де хочу мешкати: в замку, чи за замком? Він вже питався мене. Я сказав, що волів би в місті. Та се ще можна би змінити. Як гадаєш?

— Се ще треба буде розважити. Деяка користь була би з мешкання в замку, деяка з міста. Заждім, аж покажеться, що буде на завтрішнім полюванню. Справу мешкання рішиш остаточно аж пізніше.

— Завтра приїде сюди ще один мій товариш. Не знаю, де він приміститься.

— Чим він тут буде?

— Тим, чим справді є. Він вичиняє сапян. Тут буде скуповувати шкірки для своєї робітні. Він що року приїздить сюди, тож ніхто не здивується, як його тут побачать.

— Може то снятинський Демчина? — спитав Вараш.

— Знаєш його?

— Він все до мене заїздить.

— Дуже добре складається.

— Щоби ніхто не дивувався, що я у тебе так довго сиджу, вже піду. Я й так втомлений і завтра досвіта їду на полювання.

— Але не забудь пробувати щастя з дівчиною! — пригадував Вараш, ведучи гостя до дверей.

— Ліпше не зачинати, бо вона мені не поможе, а її батька можу розсердити і не прийме мене.

— То не будь дурний! Роби так, щоби батько не видів і не доміркувався, та щоби вона не вищебетала, яке ти зілля...

В дорозі до заїзду переслідували Стефана слова „пробувати щастя з дівчиною".

— Така рада мені не потрібна, бо мене самого кортить — думав. — Дівка така, що неначе проситься, щоби її притулити до серця. Ти мені порадь, яким способом того щастя пробувати! Я. не буду відпекуватися, як щастя само схоче лізти мені в руки. Та про те нема що й думати, бо не стане часу. Я з моєю роботою мушу справитися до пару днів. І забалакати до неї не буде коли, не то збаламутити і потім використати її для моєї цілп...

Так думав Солонецький, та всетаки загадав використати кожду нагоду, яка позволила би йому балакати з дівчиною і зробити якусь милу їй прислугу.

— Коби тільки на хвилю відстала від свого товариства і коби саме тоді я знайшовся коло неї! — думав. — Я сам уладив би щось таке, що її наблизило би до мене.

(Далі буде).

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

—o—

НЮАРК, Н. ДЖ.

Свято Крутів.

З кождим роком щораз глибше врізується в нашу память традиція Крутів. І нині вже нема свідомого Українця, що не знав би або не чув би тут в Америці про Крути. Вже другий рік святкуємо память геройського чину молодих Спартанців зпід Крут. Започаткувала це свято 3-та сотня „Чорноморської Січи". А цього року відсвяткувала його вдруге з дуже гарним моральним і матеріяльним успіхом. Та не лише академією 3-тої сотні відсвятковано це свято, але всі сотні „Чорноморської Січи" одержали наказ з головної команди перевести „голодівку Крутів", щоби цим чином віддати честь „Першому Січовому Студентському Куріневи", який у числі 300 молодих героїв згинув 29 і 30 січня 1918 р. під Крутами в боротьбі проти червоного наїзника. Від цього року День Крутів має бути святкований кождого року всіми сотнями „Чорноморських Січей" у подібний спосіб як цього року. А грошева збірка, яка має бути переведена по святах, має бути переслана на українських студентів у ріднім краю. Цей добрий примір повинен знайти відгук між цілою нашою еміґрацією в Америці. Таким чином буде можна прийти з помічю тим бідним студентам, що терплять за свою ідею і вірну службу свому народови. Треба ось так виховати нових местників. Наша голодівка в дні смерти Героїв зпід Крут має виховувати й сталити нас у безмежній повній посвяти любови до України. Цьогорічна академія в память Крутів відбулась вечором дня 3 лютого в Січовій салі. В церквах відправлено панахиди та виголошено відповідні проповіди про Крути. Програма вечора була виголошена зі зрозумінням події. Не перемучувано людей кільометровими бесідами, ані шабльоновим трактуванням свята. Сцена була прикрашена великим образом Крутянців, що яснів серед барвних світел і зелені. На стороні біля нього стояли Січовики в одностроях і з крісами в руках. Академія розпочалась відспіванням „Живи, Україно", що вийшло дуже вдало під диригентурою п. Т. Каськова. Дальше в ядернім вступнім слові сотенний Фейло вияснив ціль вечора та наші обовязки супроти тих, що зложили свої буйні голови за наш нарід. Гарну деклямацію „До бою" віддав М. Дорошенко. На закінчення виставлено живий образ Героїв зпід Крут. Представлено їх в тісно збитому ряді з висуненими крісами та з баґнетами в оборонній позиції. Перший у ряді держав розвинений понад голови Крутянців жовто-блакитний прапор. Під вид цеї картини лунали слова деклямації „Крути", які виголошував добре знаний нам деклʼяматор, студент Стефан Фік. Виразна мова і добре наголошені слова лишили незатерте відчуття крутянського бою та геройського чину Студентського Куріня під Крутами. Вечір закінчено національним гимном.

М. Р. Отрок.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вибір української красуні.

В суботу, дня 9 березня б. р., відбудеться в Українській Галі під ч. 849 Френклин ул. баль Української Радіової Програми, на якім відбудеться вибір „Панни Українки". До конкурсу станули наші красуні, підписані під знимкою.

Стоять зліва направо: Марія Тацинець, Марія Владика, Маруся Сарабун, Віра Костик, Марія Куничка і Марія Ших.
Сидять зліва направо: Павлина Шибал, Розалія Белюх, Юлія Рудик, Юлія Чурило, Софія Мущинка і Галина Степаняк.

(Огол.)

У БУДЗИНОВСЬКИХ.

Покійний Будзиновський був дуже добрий мій знайомий. Чи то в часі мойого арешту, чи в допомозі виробити мої документи, щоб виїхати до Америки, я завжди ходив до старого Будзиновського по пораду.

Він усім любив порадити, тай щедро вживав свойого впливу, щоб помогти іншим.

Будзиновський мешкав зі своєю жінкою й мамою при вулиці Хшановській ч. 11, в партері. Мав він дві невеличкі кімнати й кухню. Одної кімнати вживав на спальню, а в другій приймав гостей. Крім стола і кількох крісел було ще в нього невеличке пяно й величезна шафа з книжками. Це була його бібліотека. В куті, біля шафи, лежали його нові книжки, а на полиці стояли великі слої свіжого меду з його пасіки, яку він мав у горах біля Коломиї. До тої пасіки старий Будзиновський виїжджав що літа зі своєю жінкою.

В 1929 р. стрінуло Покійного велике нещастя, яке мабуть прискорило його смерть. Підчас величезної зливи в ночі гірська ріка схопила була його жінку з собою. Будзиновський кинувся її ратувати і по тяжких трудах видобув напів-живу дружину з бурхливих хвиль ріки. Жінка виздоровіла, але він сам підупав був на здоровлю.

В. Будзиновський був високий, плечистий чоловік. Своїми довгими вусами та своїм грімким голосом нагадував він завзятого старого українського козарлюгу, якого ніякий клопіт ні журба не зігнуть додолу. Він мав „хребет" і хотів, щоб усі носили свої „хребти" просто, щоб не хилилися, куди вітер віє.

Його жінка була незвичайно мила людина. Сама невеличка ростом, радше підходила за дочку кремезному авторови ніж за жінку. Кажуть, що велику частину повістей, що носять імя В. Будзиновського, були писані його жінкою. Та вона того ніколи не хотіла признати, бо не любила хвалитися. Також ніколи не чванилася фактом, що вона зїздила майже цілу Галичину, помагаючи поборювати польських та жидівських визискувачів, які підчас австрійського правління, збиткувалися над нашим народом клясово.

Кожний знає, що перед світовою війною Будзиновський був завзятим „радикалом". Тоді то ще був час, коли наші і польські соціялісти присягли собі спільну поміч. Але від часу, як польські соціялісти виразно засвідчили, що „ми є перше Поляки, а щойно потім соціялісти" й замісць помочі гнобленим Ураїнцям, сипали міліони куль; Будзиновський став завзятим націоналістом. Ці події автор описав в своїй знаменитій повісти „Йшли діди на муки".

Він теж розумів вагу релігії в народнім вихованню. Його книжка „До віри батьків" найкраще свідчить, що він високо цінив віру своїх батьків, а громив усіх, що, зміняючи свій обряд, ідуть ворогам на службу. Покійного письменника Вячеслава Будзиновського знав я пять років. Його твори я діставав від нього самого. Історія наша ще напише багато за цього, що мав „хребет", що загрівав своїми творами повоєнних Українців до кращої будучности, до волі.

Ф. Луців,

Дубюк, Айова.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО МОЛОДЬ.

Думки про молодь повинні родичів, учителів, священиків та провідних у громаді одиниць безнастанно непокоїти, хочби задля почуття відповідальности за виховання молоді перед Богом, українським народом і людством. Нам треба дбати про молодь іще й тому, що нашій молоді, більше ніж молоді інших народів, загрожує небезпека затрати свого національного почуття.

В таких громадах, у яких справа молоді висунена наперед, а провід громад іде назустріч вимогам молоді, можна завважити великий поступ у змаганню до кащого завтра. Та, на жаль, є ще такі громади, а зглядно такі провідні одиниці, яким справа молоді являється якоюсь ворожою справою. Вони набирають страху. Мовляв, як молодь зросте в силу, тоді готова перебрати й провід у громаді, з чим „старші" не погоджуються. Звідси походять і ті перешкоди, які ставиться в справі зорґанізування молоді.

Такі погляди на таку важну справу є нічим неоправдані, а для розвитку громади дуже шкідливі.

Молодь треба орґанізувати, і то зарання, себто від шкільного року життя, а де обставини місцеві позволяють, то треба орґанізувати і дошкільну молодь.

Коли дитина привчиться жити в гурті, вона не стане самолюбом. Виростаючи серед гурту, не зможе без нього, себто без орґанізації, обійтись і в дальшім своїм життю.

Орґанізаційне дисципліноване життя поведе дитину зарання добрими шляхами та не дозволить їй зійти на бездоріжжя.

Нагляд над того роду орґанізаціями повинен спочивати в руках старших, яких до цього уповажнює збір родичів, при чім треба дуже вважати, щоби ті уповажнені до нагляду люди розуміли душу дитини чи то молоді, бо якщо ні, то такий нагляд замісць добра наносить шкоду орґанізації. І тому до такого нагляду найліпше надаються люди, які мали чи мають до діла з молоддю, а ними є в першу чергу учителі та священики.

Та щоби мати успіх у вихованню молоді при таких орґанізаціях, мусять над цим працювати обєднано всі виховничі чинники в громаді, себто, родичі, вчителі, священики та уряди громадських установ. Колиж одні зі згаданих стають на перешкоді іншим, праця є безуспішна.

В громадах, де орґанізаційне життя молоді вже існувало та з вище згаданих чи інших причин розпалося, треба наново братися до орґанізування, причім треба оминати помилки, які допущено попередно.

Не забуваймо, що будучність і поступ наших громад в Америці залежатиме від того, скільки молоді зуміємо втягнути в орґанізаційне наше життя.

Посиф Буката,
Алентавн, Па.

UKRAINIAN WEEKLY

(Concluded)

UKRAINIAN AFFAIRS IN AMERICA

PHILLY CLUB TO ENTERTAIN

The Ukrainian American Youth Club (Philadelphia, Pa.) will present an hour of varied entertainment to members and guests, following it's regular monthly meeting, March 12th, 8:30 P. M. at 847 N. Franklin Street.

Incuded are: an illustrated talk, "Opportunities in advertising," by Maria Nahirna; a sketch, "Taras Shevchenko," by Stephania Monasterska; and a Musical Interlude by Helen Sivyluk. Comic relief will supplied in a chalk talk by John Rosolowicz and by vocal efforts of the entire audience. Dancing, with the combined aid of phonograph and radio, will conclude the program.

JOHN ROSOLOWICZ,
1437 W. Cayuga St.,
Philadelphia, Pa.

NOVEL EVENT IN OZONE PARK

The Ukrainian Cossacks staged a novel event in their clubhouse in commemoration of Washington's birthday on February twenty-second, drawing one of the largest crowds in the short history of their existence. The atmosphere fairly breathed with the spirit of excitement and chaos of a crowded casino in Monte Carlo. Upon entering, each individual was given five thousand dollars (stage money to those who might think the depression is over) to squander on any of the various forms of gambling. Everyone was warned in advance that he played at his own risk, and no one was responsible for suicides.

The majority of the fair sex surrounded the roulette wheel and other such mild contrivances, while the more accustomed reckless male instinct could be easily detected indulging in the more drastic measures, such as, the old reliable dice game, banker and broker, and others. A limited time was designated for these activities, but long before the time was up, many a young man could be seen wandering around trying to borrow another grand from his girl friend or vice versa. A beautiful nile-green table lamp was awarded to Mr. Shwed as the first prize. His total was $52,600, while Harold Goldrich won a similar prize, coming in a close second, his total winnings amounting to $52,000.

The floor was then cleared for dancing to the lively strains of popular tunes played by an orchestra. The small admission fee also included as much beer as was wanted and a few sandwiches to break up the monotony.

"Monte Carlo Night" proved to be quite a success socially and financially. Due credit is given to the committee (Eugene Charny, Michael Zatkowski, Marion Kazuk, and Wanda Gaspodarec), those who did such an excellent job in unique decorating and constructing interesting games, and the members who showed such splendid cooperation.

MILLIE UHORCHAK,
Ass't Publicity Manager.

COATESVILLE'S CHOIR CLUB

We have in Coatesville, Pa., a great many people of Ukrainian descent, and we young folks have gotten together and organized a Choir Club. This Club meets every Thursday evening. On January 10th we elected the following officers for the year of 1935: Harry Chernecky, Pres.; Alice Pryma, Vice-Pres.; Louis Handoe, Treas.; Peter Pahowka, Sec.

Armistice Day in Coatesville is observed the same as in many other cities. Stores are closed and in the evening there is an historic parade. In trying to make this a gala affair the committee in charge inted our choir to march. In turn we invited the Ukrainian Choir of Wilmington to come over and morch with us. The Wilmington Choir accepted this invitation for which we are very grateful to them. After the parade we had a party in our hall and a good time was had by all.

On Sunday, February 24, General Wolodimir Sikevich stopped in Coatesville and in the evening he gave a very inspiring talk on Ukraine. Our choir sang songs and the affair closed with the singing of the Ukrainian Anthem.

Long live the Ukrainian Weekly!

PETER PAHOWKA, Sec.

SOCIAL CLUB FORMED

The young people of Carmel Road have organized a Ukrainian Social Club. A large number of members come from Woodbine, Millville, Carmel and Wogbin road N. J.

The following officers were elected for the year:—Pres.—Pauline Goodover; Vice Pres.—Bill Ketchell; Sec.—Mary Klodchak; Treas.—Rose Wenz.

A regular meeting is held every Monday night at the Ukrainian Hall.

If one were to judge by the enthusiasm aroused amongst the members in the club one would certainly agree that it will become a sucess. We are very anxious to have more Ukrainian boys and girls from the neighboring towns to join us.

PAULINE GOODOVER
President

THE SPORT WHIRL

BASKETBALL TRYOUT IN BROOKLYN

As you glance through the sport section of your daily newspaper, you will notice articles describing several major league teams going through the routine of spring training.

The Young Ukraine of Brooklyn have also gotten off with an early start. Members of the last year's team held a social affair at our club rooms, whereby each member had much to discuss about the coming season. The outlook of another successful season looks very bright.

Any boy who is of Ukrainian descent and has reached the age of 18 or over, is eligible to try out for the team. He should correspond with me as soon as possible so that he may receive a schedule of our spring practice. I am very much interested in a southpaw pitcher residing in Brooklyn or New York City.

Yours in sport,
HENRY KANIUKA, Mgr.
of the Young Ukraine of B'klyn
146 Wythe Avenue
Brooklyn, N. Y.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

НЕЗАГНУЗДАНИЙ ТАРЗАН

(208)

Тарзан почувався неспокійним і невдоволеним. Раз він пустився на північ. Одначе потім задержався нагло. „Це Англієць", шепнув він собі, „а з ним є жінка. Вони ніяк не зможуть дійти до цілі без моєї допомоги. Тарзан — дурень, коли він тим журиться". Та проте він пустився бігцем на полудне,

Малпа Ману бачила, як двоє людей пішли попри неї два дні тому. Вона сказала про це Тарзанови. Потім Тарзан пігнав джунглями. Він мав немало доказів на те, що Роджер і Ольга вибралися в напрямі до села канібалів.

Він був певний, що білий чоловік і дівчина потребували його помочі. Він пігнав здовж ріки слідами слонів. Накінець до його ух долетів цікавий гурк. Він на хвилю задержався.

Коли Тарзан нарешті дійшов до краю луки, де осів літак Роджера, він скорим поглядом обкинув цілу сцену та зрозумів цілу ситуацію, хоч ледви міг вірити в те, що бачив. Проти нього посувався лукою літак.